

Η Θέα από το Κάστρο

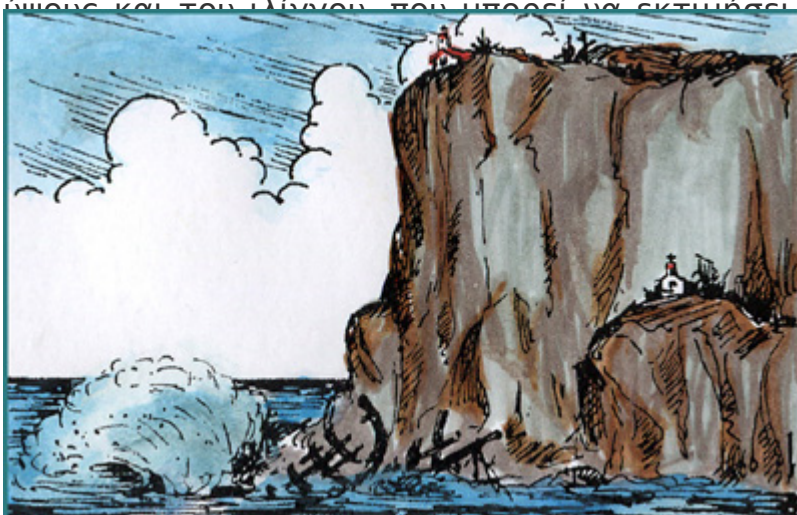
/ Πεμπτουσία

image not found or type unknown

Βαθύς και ατέλειωτος φαινόταν ο ορίζοντας, πλατιά και

αχανής απλωνόταν η θάλασσα. Αλλά τις μέρες του χειμώνα ποιος μπορεί να περιγράψει τη θολή όψη του ορίζοντα εκείνου και την ασυγκράτητη ταραχή της θάλασσας αυτής! Από το Κάστρο μπορούσε κανείς να απολαύσει το αίσθημα του ύψους και του κίνου που μπορεί να εκτιμήσει μόνο εκείνος που βλέπει τη μανία ή αυτή απόκρημνη ακτή.

Σ' αυτό το μέρος έτρεχα λοιπόν,

μαζί με τους συνομήλικούς μου και μάλιστα στα πανηγύρια, που γιορτάζονταν με τη συμμετοχή όλου του κόσμου. Τότε έβλεπες μεμιάς το ερημωμένο μέρος να παίρνει ζωή και όψη χαρωπή. Η σιωπή έδινε τη θέση της στην ηχώ, καθώς ανταλλάσσαν οι χαρούμενες κραυγές των παιδιών και οι κουβέντες των νεαρών

Καθένας μας μεγάλωνε με την

ιδέα του Κάστρου κι έμπαιναν μέσα του σαν δαιμόνια οι εικόνες των φαντασμάτων που κατοικούσαν σ' αυτό. Έτσι, όταν ερχόταν η ώρα κάποιος μικρός φίλος και σύντροφός μας να τελέσει για πρώτη φορά την ευσεβή αυτή προσκύνηση στο Κάστρο, ερχόταν αντιμέτωπος με την πρώτη αδελφική μας φροντίδα· τον παραφυλάγαμε και περιμέναμε την ώρα κατά την οποία θα γονάτιζε και θα σερνόταν κάτω από τη μισοσηκωμένη πύλη, για να μπει μέσα. Τότε τον πιάναμε και του χτυπούσαμε για το καλορίζικο το κεφάλι του πάνω στη σιδερένια πύλη,

Οι περισσότεροι από μας όμως

έβρισκαν απέραντη ευχαρίστηση με το να χτυπάνε με μανία τις παλιές ραγισμένες καμπάνες των δύο ή τριών ναΐσκων, που σώζονται ακόμη μέσα στο φρούριο, λες και παράβγαιναν μεταξύ τους ποιος θα τις σπάσει μια ώρα αρχύτερα. Άδικα φώναζε και διαμαρτυρόταν ο αγαθός ιερέας και καμιά σημασία δεν δίνανε στον

κλητήρα της δημαρχίας ή στον χωροφύλακα, που μας απειλούσαν με το μαστίγιο. Ακόμη, κάποιοι μικροί βάνδαλοι μεταξύ μας είχαν τη συνήθεια να ρίχνουν κλοτσιές και γροθιές σ' εκείνους τους λίγους τοίχους των σπιτιών που έμεναν ακόμη όρθια. Έβρισκαν ανείπωτη ηδονή με το να ρίχνουν τις πέτρες που αποσπούσαν στο πέλαγος, που απλωνόταν βαθύ και μάνιαζε βουερό κάτω από τον μεγαλόπρεπο βράχο. Μετά παρέμεναν εκεί και μετρούσαν τις στιγμές που χρειαζόταν, για να φθάσει στ' αυτιά τους ο υπόκωφος πλαταγισμός της πτώσης των συντριμμάτων των λίθων στο νερό.

Κάνε κλικ παρακάτω, για ν' ακούσεις την αφήγηση της ιστορίας

%ftoxos_agios_2%